

MICALET TEATRE

Quan no mira ningú

Joan Nave i Emma Lobo

Dibuixos de Paulapé

PERSONATGES

KENTO, xiquet de deu anys.

NOEMÍ, xiqueta imaginària de deu anys.

La proposta dramaturgica és àgil. El ritme de les frases és tan ràpid i picat com el dels xiquets quan juguen. Quan apareix el signe // significa que l'altre personatge interromp la intervenció de qui parla (o que qui té la paraula es talla a si mateix).

Els dos personatges usen el joc simbòlic per a crear el que descriuen. L'acció és intensa i ràpida.

Espai escènic: l'acció transcorre en una cuina gran d'una casa. A l'esquerra, l'entrada de casa. A mà dreta, el lavabo. I, al fons, dormitoris. Hi ha una taula gran, dues cadires grans. Sobre la taula, un ordinador i un fruiter amb pomes, un lloc on hi ha instruments ètnics, postals, fotografies, tot records dels viatges de la tia Alícia. I un bagul de vímet amb joguets.

(Se senten les claus. Entra KENTO amb un paper a la boca i amb el carro del col·le i una bossa del supermercat amb moltes verdures, entre elles un manoll d'api, una lletuga, un quilo de creïlles i una pizza envasada. Descarrega la compra amb el paper a la boca. Penja les claus al clau de les Normes de comportament de casa. Es lleva la jaqueta i la tira a terra. De sobte, veu que hi ha una postal, corre cap a ella, l'arreplega, la mira i llig.)

KENTO. «Benvolgut Kento: les cascades del Niàgara són impressionants. He acabat completament xopada. Tant de bo estigueres ací amb mi. Signat: la tia Alícia.» *(La deixa a l'altaret on hi ha tots els regals de la tia. Mira l'altar, mira el paper de l'excursió i, sense deixar d'observar-lo, el col·loca en un lloc visible. Sospira. Comença a arreplegar el desastre: deixa la jaqueta al penja-roba de l'entrada, trau les coses de la bossa i les col·loca al fruiter i sobre la taula, guarda les bosses de plàstic al bagul. Obri la motxilla, trau els deures.*

Trau les últimes adquisicions de la seua col·lecció de llaunes del carrer. Va al bagul, compara i, amb dues de repetides, fa dos talons i camina per casa. Va al centre de l'escenari i diu:) Bona nit, senyores i senyors! Benvinguts al nostre programa *La vaca Paca!* Hui tindrem entrevistes, màgia, música i... *(Camina més, movent el cul com una femme fatale, juga. Acaba trobant-se amb el paper que ha deixat abans.*

Canvi: torna a ser KENTO. Ha de prendre una decisió. Agafa el full, agafa fruita, es desespera, solta la fruita i agafa el Bollycao. S'asseu i des de la cadira es relaciona amb si mateix, duplicant-se en presentadora i en KENTO l'explorador inventor.)

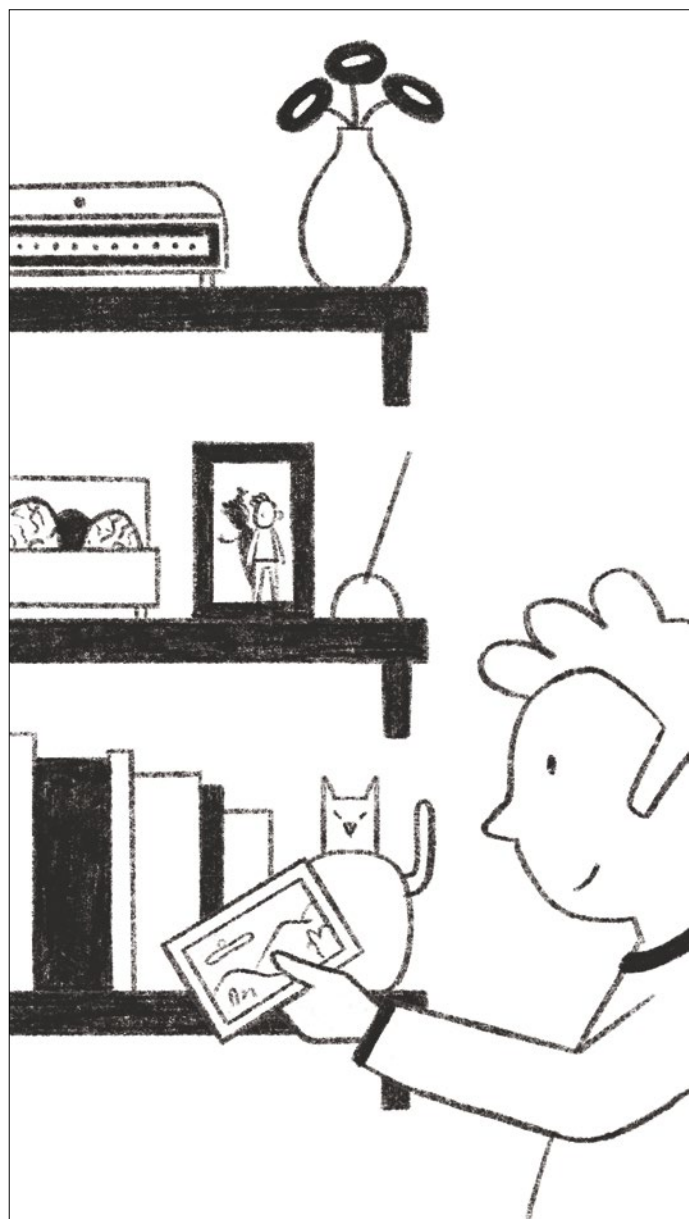
KENTO PRESENTADORA. Hui entrevistem Kento Company, l'inventor del taló metàl·lic autopulsor.

KENTO. *(Amb cara trista.)* Hola...

KENTO PRESENTADORA. Kento, ens ha arribat una informació d'última hora, un telegrama que has rebut...

KENTO. Sí, un telegrama de la NASA.

KENTO PRESENTADORA. Senyores i senyors, primícia mundial! Kento Company, l'inventor de

la tassa de vàter voladora, ha rebut un telegrama de la NASA!

I, què diu, Kento?

KENTO. Jo, «ratlleta», autoritze el meu fill «ratlleta», del curs «ratlleta», a anar al viatge a Lisboa que es farà del dimecres 22 al diumenge 26 de març. Signat, «ratlleta».

KENTO PRESENTADORA. Impressionant! Kento, l'inventor del cantó amb manetes grataesquesnes, ha sigut convidat a viatjar a un país estranger!

(Apareix NOEMÍ de sobte, entusiasmada.)

NOEMÍ. Enhorabona, Kento, quina notícia més bona! Perquè... és una bona notícia, veritat?

KENTO. *(Falsament entusiasmada.)* Sí!!! *(Derrotant-se.)* No...

NOEMÍ. Un país estranger!

KENTO. *(Forçant-se a estar alegre.)* Sí, sí...!

NOEMÍ. On parlen una altra llengua!

KENTO. *(Espantat.)* Una altra llengua??

NOEMÍ. *(Amb accent portugués.)* Mais claro, el portugués!

KENTO. Amb tots els portuguesos i portugueses que deu haver-hi pel carrer...

NOEMÍ. Amb els seus fillets i filletes portuguesos...

KENTO. Tots dient *nascimento* o *obrigado*...

NOEMÍ. Cantant fados...

KENTO. (*Sonen tres segons d'un fado alegre.*) I tot el món pujant als tramvies i tocant la guitarreta...

(*Torna a sonar una guitarreta alegre de fado.*)

NOEMÍ. (*Entusiasmada.*) Guitarres i tramvies junts? Sona perillós!

KENTO. (*Angoixant-se de veritat. La broma ja no el calma.*) Amb totes eixes avingudes i carrers i persones desconegudes que no m'entendran si els pregunte...

NOEMÍ. Si et perds, estàs perdut!

KENTO. I si jo vull anar al museu de Ciència i tots volen anar a l'estadi de futbol...?

NOEMÍ. (*Fent broma.*) I si tots s'encaboten a passar per un pont molt molt alt i tu ets l'únic que no s'atreveix?

KENTO. I si, de nit, l'habitació de l'hotel està a fosques i no trobe l'interruptor?

NOEMÍ. (*Exagerant.*) Oh, no! Imagina que has de fugir d'un assassí portugués, de Lisboa, i no trobes una sabata perquè està tot fosc!

KENTO. (*Interrompent momentàniament l'estrés.*) Els meus amics em salvarien de l'assassí?

NOEMÍ. Si estan dormint, no.

KENTO. (*Angoixat.*) I hauré de caminar a fosques pels corredors???

NOEMÍ. Uf, si t'agafa el profe, amb tant com odia que camineu pels corredors! Mare meua, mare meua!!

KENTO. I si... I si... (*Buscant un problema.*)

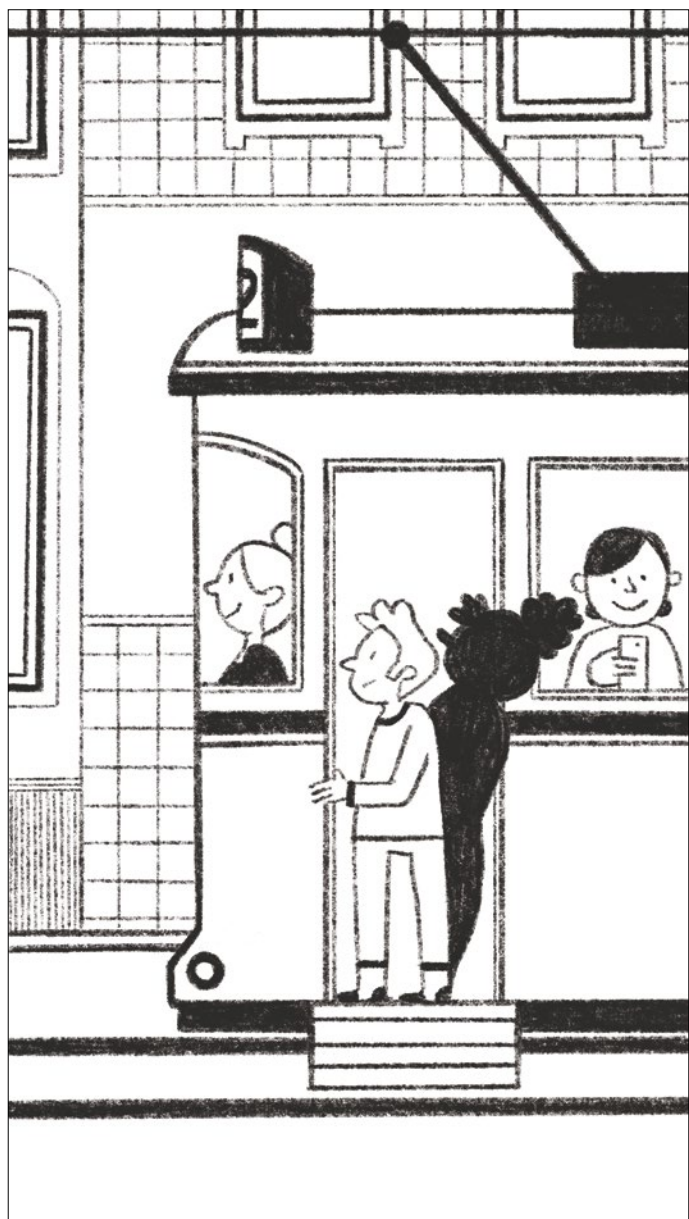
NOEMÍ. (*Ajudant-lo.*) I si els portuguesos mengen coses rares? I si acabes abandonat en una gasolinera, com els gossos? I si t'ataca un virus portugués i no està ta mare? I si no hi ha res de beure i et mors de calor? I si...

KENTO. Veus? Tot són problemes. (*Desesperat.*)

NOEMÍ. (*Fent drama.*) Ai, sí, quin horror, tot són problemes, tot, tot, tot, tot!!! I, aleshores, què penses fer, benvolgut Kento? Hi vas o no hi vas?

(*NOEMÍ desapareix i entra dins del bagul.*)

KENTO. (*Mirant el paper i l'altar de la tia moltes vegades, consecutivament.*) Mmm, jo... (*KENTO es lleva els talons metàl·lics amb els peus, s'alça sense deixar de mirar el paper, va a fer-li un mos a la poma, s'equivoca i li'l fa a la creïlla i escup. Entra NOEMÍ de nou en escena des del bagul, rient.*)

NOEMÍ. Ha, ha, ha, ha!

KENTO. (*Emprenyat.*) A mi no em fa gens de gràcia...

NOEMÍ. (*Sense deixar de riure.*) A mi sí! (*Li pega una empenta al muscle.*)

KENTO. No te'n rigues més...

NOEMÍ. (*Intentant no riure.*) D'acord. (*Se li escapa el riure.*) És que ha sigut molt graciós! T'has menjat una creïlla bruta!

KENTO. (*Començant a arreplegar.*) Feia estona que estava esperant-te...

NOEMÍ. Doncs ja estic aquí! Juguem?

KENTO. Ara no. He d'arreplegar la cuina, passar la mopa, fer els deures de Matemàtiques i pelar les creïlles del sopar...

NOEMÍ. I jugar. Els xiquets han de jugar, ho diu un estudi.

KENTO. Ah, sí? Quin estudi? Perquè es veu que els meus pares no l'han llegit, l'estudi eixe!

NOEMÍ. Un estudi de... la universitat!

KENTO. (*Poc convençut.*) Ahà. (*Es posa a arreplegar.*)

NOEMÍ. (*Insistent.*) Vine i juga, vine i juga, vine i juga!

KENTO. (*Intentant passar pel seu costat amb la mopa.*) Molestes!

NOEMÍ. Mira: t'ajude i després juguem! (*Es posa de*

quatre grapes i comença a netejar el terra davant de la mopa de KENTO amb la samarreta.)

KENTO. *(Fugint-li.)* Vols parar?! És tardíssim.

NOEMÍ. *(Netejant de manera més frenètica.)* Cal afanyar-se!

KENTO. *(Accelerat.)* Tots els dies igual...

NOEMÍ. *(Imitant una mare, accelerant-se també.)*
I vinga a netejar, i vinga, i vinga.

KENTO. *(Passant la mopa corrent i fugint de NOEMÍ.)*
I encara no he pelat ni una sola creïlla...

NOEMÍ. *(Netejant al voltant de KENTO i després a KENTO també.)* Ai, senyor, senyor!!

KENTO. *(Reacciona, para, la mira.)* Què vols?

NOEMÍ. *(Feliç d'haver-ho aconseguit a la fi.)* Mira què he vist en Internet!

KENTO. D'acord, però que siga ràpid.

NOEMÍ. *(Manipulant l'ordinador alhora.)* Sí, ara veuràs, ara...

KENTO. No em mareges amb jocs de guerra, que ja saps que no m'agraden...

NOEMÍ. No, no, és una cosa de tribus!

KENTO. *(Mirant.)* Ostres, això què és?

NOEMÍ. Els *rarámuri*! Són una tribu que viu a Mèxic i que ho fan tot...

KENTO. I per què corren? Tenen pressa?

NOEMÍ. No ho sé! Però ho fan tot...